

1. Hotel Maison Rouge

Straatsburg, 10 augustus 1944

Door het zomerse landschap van Elzas-Lotharingen raasde een glanzende, donkerkleurige Mercedes met afgedekte koplampen en wapperende SS-vaandels uit Colmar in de richting van Straatsburg. De SS-generaal die achterin zat, hield zijn Totenkopf-kepie krampachtig in beide handen geklemd; hij was nerveus en slechtgeluimd. Er stond een uiterst belangrijke vergadering op stapel. De chauffeur werd opnieuw aangemaand meer gas te geven. Ongeduldig keek de generaal naar buiten, zonder iets op te merken van het prachtige, zomerse landschap, van de voorbijflitsende Duitse colonnes op de terugmars of van de saluerende officieren die haastig plaats maakten voor het viptransport met de SS-nummerplaat. Lotharingen had weinig te lijden gehad onder de oorlog. Zelfs de Britse en Amerikaanse bommenwerpers hadden dit deel van Europa gespaard. Het had allemaal zo heel anders kunnen verlopen. Ze hadden de eindoverwinning binnen handbereik. Waarom hadden ze *die gek* in hemelsnaam zijn zin gegeven? Nu was het te laat. Na het debacle bij Stalingrad in 1942 was duidelijk geworden dat de oorlog verloren was. De Führer had precies dezelfde fout gemaakt die ook Napoleon de overwinning had gekost. De Russische winter was een onverbiddelijke vijand. Een vijand die dag en nacht en zonder pauze knaagde aan de lichamen en de geesten van de soldaten en die de tanks en de vliegtuigen verlamde en de wapens deed stokken. Operatie Barbarossa was slecht getimed. Hitler was in paniek geraakt toen hij de berichten over de groeiende Russische troepenconcentraties aan de Poolse grens had gelezen. Hij had overhaast gereageerd, hoewel de plannen al geruime tijd vooraf waren uitgetekend. Kritiek van zijn generale staf had hij voor de zoveelste keer van de tafel geveegd. Het niet-aanvals-pact met Rusland was van meet af aan een farce geweest, dat was voor iedereen zonneklaar, ook voor de Britten, de Fransen en de Amerikanen. Het had enkel wat uitstel voor een onvermijdelijke confrontatie opgeleverd. Stalin had erop gerekend dat de veldslagen in Frankrijk, Nederland en België de Duitse legers zouden uitputten en vastpinnen, zodat hijzelf vrij spel zou krijgen in het oosten, maar het verpletterende effect van de Blitzkrieg-tactiek en de snelheid van de oprukkende Duitse troepen hadden ook hem totaal verrast. In België, Nederland en Frankrijk

was er zo goed als geen militaire tegenstand te zien geweest. De vrees voor een Duitse verrassingsaanval had Stalin ertoe gebracht het Rode Leger aan de oostgrens van het Duitse Rijk te ontplooiën. Er bleef Hitler dus geen andere keuze dan een snelle doorbraak naar het oosten te forceren om er de cruciale oliereserves van Baku en Ploiești veilig te stellen.

De invasie van Frankrijk was al helemaal een wandeling geweest. Enkele weken na het begin van het offensief kon de Führer zich in triomf over de Champs-Élysées laten rijden. De Franse campagne was dan ook lang en grondig voorbereid. De Duitse industrie had de weg vrijgemaakt door de Franse elite ervan te overtuigen dat de bestaande samenwerking tussen de kolen- en staalgiganten uit het Ruhr-Lotharingen-bekken aan beide zijden van de grens in stand moest worden gehouden. Een vernietiging van deze infrastructuur zou totaal absurd zijn. In 1919 was het zelfs bijna tot een afscheuring gekomen van het welvarende Ruhrgebied van de rest van het getormenteerde Duitse Rijk. Zo groot was de natuurlijke synergie van de kolenontginning en de staalproductie aan de Ruhr, in Noord-Frankrijk en in België, dat deze economische logica ook in 1940 de bovenhand haalde. Het belang van enkele industriebaronnen had uiteindelijk tot de collaboratie van het Vichy-regime geleid, wat de Franse natie had verscheurd en verlamd. Precies zoals gepland. De constructie van de 'ondoordringbare' Maginotlijn was misschien nog het beste voorbeeld van de Frans-Duitse industriële verstandhouding. De kwaliteit van het beroemde roestvrije Duitse staal was ongeëvenaard, maar het achteraf nutteloos gebleken monster uit beton en staal dat de Duitse tanks had moeten stoppen was een product van het Franse staalkartel, dat de plannen ervan had doorgespeeld naar hun nazizakenpartners. Het had Hitlers staf dus geen moeite gekost met grote precisie de zwakke punten van de verdedigingslijn uit te tekenen.

Het moest gezegd, de voorbereiding van de oorlog door de Duitse industrie was werkelijk voorbeeldig. Er waren duizenden contracten afgesloten met honderden buitenlandse bedrijven wereldwijd die achteraf moesten vaststellen dat hun handen gebonden waren. De duizenden Duitse patenten werden ingezet als wapens om, zelfs in de VS, de oorlogsproductie van de vijand lam te leggen of minstens te vertragen. De buitenlandse filialen van de Duitse bankinstellingen, verzekeraars en chemiereuzen hadden zich tot bronnen van interessante informatie ontpopt en hadden zelfs greep gekregen op de politieke processen in hun gastland. Ook de

industriegigant en miljardair Thyssen, de hoofdfinancier van Hitler, had tijdig zijn voorzorgen genomen. De familie Thyssen had haar zonen en haar vermogen over verscheidene ‘neutrale’ landen gespreid en via haar banken belangrijke allianties met buitenlandse investeerders gesloten. Een van de zonen huwde een Habsburg van de oude adel, een andere vestigde zich op een uitgestrekt landgoed in Argentinië. Toen Hitler de oude Fritz onder huisarrest plaatste en beslag wilde leggen op het Thyssen-vermogen, was er niets meer te vinden. De furieuze Führer beval een onderzoek naar de banktransfers van de Thyssens. Er werden geen sporen gevonden. De onderzoekers, en later ook de Amerikaanse speurders, stonden voor een raadsel. De oplossing ervan was echter heel eenvoudig. De Thyssens hadden hun eigen banken in de VS, Zwitserland, Argentinië, Spanje en Nederland. De Rotterdamse Bank voor Handel en Scheepvaart, een van de onbekende Thyssen-banken, vormde een eerste schakel in de internationale geldketen. De adviseur van de bank was niemand minder dan de Amerikaanse advocaat Allen Dulles, een belangrijke figuur bij het Office of Strategic Services, de voorloper van de CIA, en speciale VS-gezant in Zwitserland. Hij had ook de Thyssen-dynastie zelf als cliënt. Een simpele overdracht van de anonieme aandelen volstond om op discrete wijze enorme geldbedragen te versassen, bijvoorbeeld naar de Union Bank Corp. of New York, de holding van de Bush-clan waar ook Brown Brothers Harriman terug te vinden was. De Union Bank werd er in de VS van beschuldigd handel te drijven met de vijand, waarop haar activa werden bevroren. Na de oorlog werden deze echter zonder meer opnieuw vrijgegeven. De Union Bank en de deals met Thyssen, zoals ook de Hamburg-America Shipping Line, lagen aan de oorsprong van het fortuin van de familie Bush.

Parallel met de conferentie in het Hotel Maison Rouge, wist de generaal, werd Aktion Adlerflug opgestart. In het concentratiekamp van Sachsenhausen werden twee gevangenen nauwgezet geprepareerd, inclusief hun gebit, om dienst te doen als dubbelgangers van Reichsleiter Martin Bormann, tweede in bevel na Hitler, die, hoewel officieel tweemaal dood verklaard, binnenkort zou uitwijken naar Argentinië.

Het voorbereidende werk van de propaganda en van de Duitse industrie, de machtigste ter wereld, was werkelijk uitmuntend geweest. IG Farben had participaties in drieënnegentig landen en had zich onmisbaar gemaakt in vijfhonderd bedrijven omdat het over tweeduizend internatio-

nale patenten beschikte. Zelfs in Engeland en Amerika had de nazibeweging heel wat aanhangers. Koning Edward VIII was verbannen naar de Bahama's omwille van zijn sympathie voor de Führer. De vredesvoorstellen van de 'overgelopen' generaal Hess waren door de Britten afgewezen. Dat was een gemiste kans. De Rockefeller's hadden een fortuin geïnvesteerd in de Duitse industrie. Henry Ford was door de Führer gedecoreerd en in *Mein Kampf* had Hitler zelfs tekstfragmenten overgenomen uit Fords boek *The International Jew*. Charles 'Lindy' Lindbergh, de grote Amerikaanse volksheld, die als eerste in zijn Spirit of Saint Louis de Atlantische Oceaan was overgevlogen, had zich vol bewondering uitgesproken over de prestaties van de machines en de vliegers van Görings splinternieuwe Luftwaffe. En deze prachtige, goedlopende machinerie was nu helemaal vastgelopen door de obsessies van die Oostenrijkse idioot!

De generaal kneedde woedend de randen van zijn kepie. Enkele van de invloedrijke bankiers die hij had gesproken bij champagne en kaviaar, tijdens een van de bijeenkomsten van de Keppler-Kreis en de Vriendenkring van Reichsführer der SS Himmler, hadden hem in het oor gefluisterd dat zij Hitler aan de macht hadden gebracht, precies om de plannen van de internationale industriële elite uit te voeren. Deze uitspraak had hem als een slag in het gezicht getroffen. De Duitse generaliteit in dienst van het kapitaal van Wall Street? Hij had geweigerd hieraan geloof te hechten, maar langzaam was hem duidelijk geworden dat hun bewering klopte. De Rockefeller's hadden tussen 1929 en 1933 niet minder dan 32 miljoen dollar overgemaakt aan de NSDAP. De knowhow van Rockefeller's Standard Oil voor de productie van synthetische brandstoffen was van essentieel belang geweest voor de Luftwaffe. De Führer had erop gerekend zijn eigen weg te kunnen gaan en zijn financiers, die hij in werkelijkheid haatte, de rug te kunnen toekeren. Dat alles was nu verleden tijd. Na de landing van de geallieerde troepenmacht op de stranden van Normandië en met het Rode Leger voor de poorten van Berlijn, was Hitlers militaire avontuur voorbij en zagen de machtige achtermannen zich genoodzaakt de touwtjes van de economische kolonisatie van de wereld opnieuw in eigen handen te nemen.

Precies dat was het dringende doel van de conferentie in Hotel Het Rode Huis waar de generaal zich in zijn zwarte limousine dwars door het zonbeschenen landschap heen spoedde. Maar hadden ze nog wel genoeg tijd? Berlijn kon nog van geluk spreken dat de plannen voor de geallieerde

luchtoperatie Market Garden, die volgende maand bij Nijmegen en Arnhem zou plaatsvinden, hun tijdig door een spion waren toegespeeld. De generaal rekende er dan ook op dat een verrassende tegenaanval van de gealtereerde Duitse tankeenheden een snelle opmars van de vijand naar het Ruhrgebied toch nog zou verhinderen.

Er waren de goudvoorraden in de Zwitserse banken, die borg stonden voor de efficiënte werking van de Reichsbank en voor haar aankopen van strategische grondstoffen in het buitenland. Maar ook de privéfortuinen van Joachim von Ribbentrop, Franz von Papen, Joseph Goebbels, Hermann Göring en andere hooggeplaatste nazi's en SS-chefs waren in allerijl in de Zwitserse kluisen ondergebracht. Het volstond een 'Formulier B' in te vullen om een van de vele Zwitserse advocaten in te schakelen en een anonieme genummerde bankrekening te openen, van waaruit ongemerkt grote bedragen konden worden overgeschreven naar het buitenland. In Bern was de speciale VS-gezant Allen Dulles in de weer om de gigantische Amerikaanse belangen in de Duitse industrie veilig te stellen. Dulles werkte voor het advocatenkantoor Sullivan & Cromwell, een belangrijke bondgenoot bij de opbouw van het Duits-Amerikaanse kartel dat veel belangrijke patenten in portefeuille had en zich dus verzekerd wist van wereldwijde monopolies in de cruciale branches van de industrie.

In de Oostenrijkse Alpen bij Altaussee waren voorraden wapens, munitie en goud aangelegd. Er werd verwacht dat de laatste Duitse troepen nog jarenlang een guerrillaoorlog zouden kunnen voeren in dat deel van het Rijk waar tanks en vliegtuigen weinig konden aanrichten. Zoals gepland had Schellenberg al vroeg een begin gemaakt met de Aktion Feuerland, de verscheping in U-boten van enorme hoeveelheden valse Britse ponden, van honderden bundels patenten, van waardepapieren, van tonnen edelstenen en van een deel van de enorme goudvoorraden die waren buitgemaakt in de centrale banken, in beslag genomen bij juweliers en rijke Joden of uit de gebitten van de honderdduizenden KZ-slachtoffers gehaald. Het goud was natuurlijk omgesmolten in staven en voorzien van de zwarte adelaar en de swastika, zodat de herkomst ervan niet meer te achterhalen was. De kostbare konvooien doorkruisten Zwitserland en Frankrijk richting Madrid en Lissabon. Een deel van de valuta, edelstenen en goudstaven bleef in Madrid achter. Het Iberische schiereiland bleek de ideale springplank naar het Amerikaanse continent te zijn. Het grootste deel van de oorlogsbuit zette zijn reis voort in de buik van een U-boot.

Bestemming: de monding van de Río de la Plata op de Argentijnse kust. Van daaruit ging het verder naar de hoofdstad Buenos Aires. Het was de beslissing van de Führer geweest om het ‘neutrale’ Spanje, en meer bepaald Madrid, te gebruiken als basis en hoofdkwartier voor het beheer van de netwerken in Zuid-Amerika en in de Spaanse en Portugese ex-kolonies. Vanuit Argentinië was een deel van de oorlogsbuit als strategische reserve geëxpositioneerd in Brazilië, in Paraguay, in Macau en op de Filipijnen, waar de Japanse bondgenoten voorlopig nog de controle hadden. Terwijl deze operaties met verhoogde spoed werden uitgevoerd, verzorgde topman Hjalmar Schacht van de Reichsbank de coördinatie vanuit de Baselse Bank for International Settlements. De generaal had discreet enkele inlichtingen opgevraagd over Schacht, die als geniaal werd bestempeld. De collega’s van de Abwehr noemden hem eerder *‘the accidental German’*. De oude Schacht verbleef namelijk in New York, waar hij werkte voor de Equitable Trust van het machtige Huis Morgan, een begrip op Wall Street. Zijn vrouw was om gezondheidsredenen naar Duitsland teruggekeerd, waar haar zoon ‘toevallig’ te vroeg was geboren, maar in feite was Hjalmar Horace Greeley een echte ‘Brooklyn boy’. Een interessant gegeven was ook dat precies de oude Schacht en de Equitable Trust samen met de Britse elite de Oktoberrevolutie van 1917 hadden gefinancierd. Vermits Rusland toen nog in oorlog was met het Duitse Rijk, had de inmenging van Wall Street in de Russische opstand ook in Duitsland op grote bijval kunnen rekenen. Na de Grote Oorlog had het dan ook niet lang geduurd of General Electric en Standard Oil hadden hun diensten aangeboden aan de kersverse Russische machthebbers. Daarop waren plannen gesmeed om samen met Amerikaanse investeerders de industriële krachten van Rusland en Duitsland te bundelen in een gigantisch complex in de omgeving van Auschwitz, aan de oevers van de Vistula-rivier. Deze bevindingen hadden de generaal de ogen geopend over de redenen van de vroege successen van de NSDAP en over de ongeremde Duitse herbewapening in de jaren dertig. Het zou er nu op aan komen de beschikbare middelen – en die waren aanzienlijk – optimaal in te zetten om de invloed van de Duitse industriële macht in het buitenland te vrijwaren en uit te breiden.

De wagen van de generaal was nog niet volledig tot stilstand gekomen of het portier zwaaide al open en de hoge officier sprong tevoorschijn. Hij

negeerde de wachten die in de houding sprongen en het hotelpersoneel dat zich ter begroeting van de belangrijke gast in een keurig rijtje had opgesteld in de hal. In de vergaderzaal, die was opgesmukt met de onvermijdelijke hertengeweien en swastikavlaggen, wachtten al de vertegenwoordigers van Krupp, Volkswagen, Messerschmidt, IG Farben, Rheinmetall, Siemens en enkele hoofdofficieren van de Marine en hoge ambtenaren van het ministerie.

De vergadering werd voorgezeten door de SS-Obergruppenführer Scheid. Die opende meteen met de verklaring dat de Duitse industrie rekening moest houden met een militaire nederlaag. Een dergelijke defaitistische uitspraak zou hem onder andere omstandigheden de kop hebben gekost, maar nu was er geen tijd meer voor spelletjes. De toekomst van het Duizendjarige Rijk stond op het spel. Scheid gaf de toehoorders de opdracht hun zakelijke verbindingen in het buitenland uit te breiden, grote kredieten op te nemen en contact te zoeken met de bedrijven die al eerder als front voor de economische oorlogsvoering waren gebruikt, zoals Krupp, Zeiss, Leica en de bekende Hamburg-America Line, een van de Bush-Harriman-Thyssen-ondernemingen waarvan Prescott Bush een belangrijke en invloedrijke aandeelhouder was. Voor de buitenwereld zouden deze activiteiten eruit moeten zien als individuele initiatieven, terwijl in elke administratie een verbindingsman van de partij zou worden geplaatst. De industriebonzen moesten ervoor zorgen dat ze tijdig hun kapitalen naar het buitenland versluisden, wat tot die dag verboden was geweest. Op die manier zou de financiële steun aan de 'ondergrondse' nazipartij ook in de toekomst gegarandeerd blijven. Een toekomstige Duitse regering zou dan de fondsen ter beschikking stellen om de Duitse industriële basis in het buitenland te cementeren. Natuurlijk was de inhoud van de bespreking topgeheim.

In het Rode Huis was de basis gelegd voor het ondergrondse nazin netwerk, het Bormann-netwerk, waarin vele oude bondgenoten te vinden waren zoals de Union Bank of Switzerland, Herman Abs, hoofd van de Deutsche Bank, die later bij de Vaticaanse Bank in dienst zou worden genomen, en natuurlijk Hjalmar Schacht, hoofd van Hitlers Reichsbank, die in 1957 na de tussenkomst van de machtige John McCloy zou worden vrijgesproken, dezelfde McCloy die het bombarderen van de Duitse concentratiekampen had verboden.

Martin Bormann, de tweede in bevel na Hitler, was op het einde van de oorlog plots uit het beeld verdwenen en werd in Nürnberg bij verstek veroordeeld voor oorlogsmisdaden. Volgens sommigen was hij gesneuveld of vermoord, volgens anderen was hij aan de strop ontkomen en had hij, zoals gepland, tijdig een onderkomen gevonden in Argentinië, van waaruit hij de 'economische oorlogsvoering' zou voortzetten. Bormann beschikte als Reichsleiter onder Hitler al over verschillende persoonlijke bankrekeningen in Berlijn, Zürich, New York en Buenos Aires, dat hij al vroeg als een veilige haven had ontdekt voor het geval Hitlers militaire avontuur slecht zou aflopen. Van zijn persoonlijke tegoeden liet hij grote sommen, in totaal meer dan 100 miljoen dollar, overschrijven naar de rekeningen van Juan en Evita Perón.

In de naoorlogse jaren zouden duizenden nazi's en SS-leden, onder wie zelfs veel oorlogsmisdadigers zoals Klaus Barbie, Alois Brunner en Josef Mengele, tijdens Operatie Paperclip door de Amerikaanse inlichtingendienst worden aangeworven. De ultrageheime dienst Office for Policy Coordination, die door het State Department van Allen Dulles was opgericht, slaagde er zelfs in ongemerkt de meest gehate en gezochte Oost-Europese oorlogsmisdadigers naar de VS te smokkelen. In de loop der jaren zouden dezen zich onopvallend in de Amerikaanse inlichtingendiensten nestelen en er een pioniersrol spelen bij de bloedige operaties van de doodseskaders die in Latijns-Amerika ten strijde trokken tegen de vermeende communistische infiltranten. Topnazi's zouden ook opduiken als organisatoren van een bloeiende drugshandel in Medellín, Colombia, waar al vóór de Tweede Wereldoorlog een Duits spionagenetwerk was opgezet. Voor de import van het spul in de VS zouden de maffia en zelfs de Joodse onderwereld uitstekende partners blijken.

In het naoorlogse Duitsland werd in 1948 de Deutsche Mark ingevoerd, een nieuwe munteenheid die sterk genoeg bleek om de gevreesde hyperinflatie te voorkomen. Met deze nieuwe sterke munt bleek de Duitse industriële basis op het einde van de jaren veertig sterker te zijn dan ze in 1936 was geweest. De families Krupp, Thyssen en Flick waren rijker en machtiger dan ooit. Onder Ludwig Erhard volgde dan de aanzet voor het Duitse 'Wirtschaftswunder', de economische wederopstanding, die voor velen niet zozeer een 'wonder' was als wel het logische gevolg van de repatriëring van een deel van de enorme oorlogsbuit. Het beeld van het 'arme, geruïneerde Duitsland' had in ieder geval het voordeel dat de ver-

wachte eisen voor schadevergoeding vanwege de slachtoffers van de plunderingen, vanwege de overlevenden van de concentratiekampen en vanwege de tienduizenden die als slaven waren misbruikt, voorlopig konden worden afgewimpeld. Toen in 1988 de erfenis van de overleden Baron Arndt Krupp von Bohlen und Halbach moest worden geregeld, werden de advocaten Christian Senn en Hermann Letemeyer aangesteld. Dezen namen contact op met de Krupp Heritage & World Peace Foundation in Singapore, die vanuit Manila, Filipijnen, werd beheerd door de trustee Clemente Santiago. Uit de briefwisseling bleek dat er een klein misverstand was ontstaan over de omvang van het fonds. Ging het om 97 miljard of 112 miljard dollar, de interesten van de laatste jaren ingerekend? Een deel van het fortuin, 47 miljard dollar, bleek te zijn gedeponneerd bij de Standard Chartered Bank in London en was afkomstig uit het geheime Black Eagle-fonds, dat voor een groot deel was gespijsd met het goud van president Marcos. Marcos' favoriete moederbank was UBS Lugano geweest. Meester Senn zat toevallig ook in de bestuursraad van UBS. Had men na de 'verwijdering' van Marcos door de CIA met een eenvoudige interne transfer enkele miljarden dollar naar Krupp doorgeschoven? (Zie bijlage 11: Faxbericht H. Letemeyer / Krupp Foundation tegoeden.) Goed denkbaar. Maakte dat bedragje deel uit van de Bormann-reserves die destijds naar de Filipijnen waren verscheept en die er in handen van Marcos en later in die van de Amerikanen waren gevallen? Overigens maakten de miljarden van de Krupp Foundation geen deel uit van het private vermogen van de Krupps, dat werd geschat op 7 à 12.000 miljard dollar.

De regering van de USA, die wel beter wist en zelf een deel van de Duitse schatten had weten te bemachtigen, deed niets om het beeld van het berooide Duitsland te verstoren. Er viel immers toch niet meer te achterhalen wat precies van wie was geweest, vooral bij het *Totengold*. Miljoenen schadeclaims zouden enkel een onontwarbaar juridisch kluwen veroorzaken. In die zin was ook het veelbesproken Nürnberg-proces niet meer dan een slecht theaterstuk geweest, net als de 'denazificatie' van Duitsland. Enkele zwarte schapen waren naar de slachtbank geleid, terwijl duizenden anderen zich via de 'ratlines' van het Vaticaan in veiligheid hadden gebracht in Zuid-Amerika en in Noord-Afrika.

Wat geen van de deelnemers van de Maison Rouge-conferentie beseftte, was dat er een spion meeluisterde. Die deed zijn relaas aan de Franse ge-

heime dienst, die het rapport doorgaf aan de Amerikaanse militaire inlichtingendienst, die het vervolgens zou registreren als Red House Report, Dossier EW-pa128 (zie bijlage 9: Hoofding van het 'Red House' Intelligence Rapport EW-pa128). Dat zou pas vele jaren later worden vrijgegeven en er zou pas over worden bericht in de *Daily Mail* van 9 mei 2009 onder de titel: *'The Secret Report that Shows How the nazis planned a Fourth Reich in... the EU'*.

Andere bronnen brachten documenten boven water waaruit bleek welk gigantisch vermogen de familie Krupp had opgebouwd. Nadat Evita en Juan Perón in september 1955 naar Madrid waren uitgeweken, raakte een document van de Argentijnse geheime politie bekend waaruit bleek dat een zekere Martin Bormann, *Vize-Führer*, bij de Deutsche Bank in Buenos Aires een goed gespijste rekening deelde met een zekere Juan Domingo Perón Sosa. Het document vermeldde als tegoeden honderden miljoenen aan deviezen, 2500 kilo goud en 4500 kilo diamanten en briljanten.

Ook in Noord-Afrika had het nazinetwerk zo goed als ongemerkt een stevig houvast gevonden en zijn invloed in dit deel van de wereld is dan ook lang onderschat gebleven. De aandacht van de wereld had zich na de oorlog toegespitst op de nieuwe Oost-Westverhoudingen en op de uitwerking van het Amerikaanse Marshallplan, dat de wederopbouw in gang zou zetten en dat de Europese markt moest 'colaniseren' en klaarmaken voor de afzet van Amerikaanse spullen, van Barbiepoppen tot Lockheed-jets. Ook in Noord-Afrika speelde een Zwitserse bankier een belangrijke rol. François Genoud was door zijn vader, een welgestelde fabrikant van behangselpapier, naar Duitsland gezonden om er te studeren en er 'discipline' aan te leren. In 1932 ontmoette de jonge François bij toeval de Führer in persoon in Bad Godesberg. Hitler schudde de enthousiaste jongeman zelfs de hand. Onder de betovering van de grote leider was de jongen op slag een overtuigende nazi geworden en had hij zich voorgenomen zich voor de zaak van de *Nationalsozialisten* in te zetten. Terug in Lausanne liet hij zich inlijven bij de Nationale Frontpartij en legde hij contacten met vele nazisympathisanten. Een van de belangrijkste personen in het leven van de jonge nazi was de grootmoefiti van Jeruzalem, die hij tijdens een reis door Palestina had leren kennen. De moefiti, die sinds jaren goede contacten onderhield met Hassan al-Banna en zijn fundamentalistische Moslimbroederschap, had grote bewondering voor Hitlers methoden en in het bijzonder voor zijn oplossing van het 'Joodse probleem' en bood de

Führer zijn diensten aan. Hitler, die op termijn de toegang tot de strategische oliereserves van de Arabische landen veilig wou stellen, begreep welke voordelen de samenwerking kon opleveren en beloofde de grootmoefiti te zullen ingrijpen om de immigratie van de Joden in Palestina te stoppen, wat bij de Arabieren in goede aarde viel. De Duitse strategie bestond erin de vreedzame Joodse immigratie in Palestina uit te spelen als een 'conflict' dat moest worden beslecht in het voordeel van de Arabische landen.

Met de steun van de nazi's werd in het jaar 1936 in Libanon de Kataeb opgericht, de christelijk-falangistische partij van Pierre Gemayel, terwijl de grootmoefiti vol lof over de Moslimbroederschap van zijn vriend Al-Banna sprak. Hij beschreef ze als 'de troepen van God, die de troepen van Satan zullen verslaan'. De moefiti op zijn beurt zette ook de moslims op tegen de Joden, die volgens zijn beweringen het Heilige Land wilden bezetten en voor hadden de heilige plaatsen te vernietigen. Had niet immers Mohammed zelf in Medina honderden Joodse mannen onthoofd en hun vrouwen en kinderen als slaven naar Syrië verbannen? De anti-Joodse hetze zou in november 1945 leiden tot een bloedige pogrom in de straten van Cairo.

De moefiti werd opgenomen in het legioen van de SS, waar hij in de rang van generaal het bevel kreeg over een eigen moslim SS-divisie Handschar, die door Hitler in de Balkan werd ingezet. Tijdens de oorlog bezocht Genoud in Berlijn vaak zijn moslimvriend moefiti Amin Al-Hoesseini, die hem het beheer van zijn vermogen in Zwitserland toevertrouwde. De moslimleider had de beschikking gekregen over het radiostation Zeesen van waaruit hij Arabische muziek, Koranverzen en antisemitische propaganda uitzond. De Zeesen-programma's waren erg populair; ze werden in Noord-Afrika en Arabië door miljoenen moslims beluisterd en versterkten er zoals gepland de anti-Joodse gevoelens.

De jonge bankier Genoud leerde ook belangrijke kopstukken van de Duitse militaire inlichtingendienst Abwehr kennen, zoals Paul Dickopf, en hij werd door hen op spionagemissies doorheen Europa gezonden. Al vlug raakte de efficiënte Genoud betrokken bij de transfers en het beheer van de reusachtige reserves aan goud, diamanten en valuta die uit de bezette landen hun weg hadden gevonden naar de kluizen van de Zwitserse banken. Enkele 'speciale' anonieme bankrekeningen onder zijn beheer werden gereserveerd voor de Operatie Odessa, de vlucht van de SS-kopstukken naar het buitenland. Als dank mocht de Zwitser beschikken over

de postume auteursrechten van de geschriften van Hitler, Goebbels en Bormann, wat hem na de oorlog een fortuin zou opleveren. Het Bormannkartel, de moeder aan wier borst de globale naziondergrondse zich zou voeden, zou in de jaren na de oorlog in totaal 750 nieuwe bedrijven oprichten, waarin de Duitse giganten discreet hun activa konden onderbrengen, hun activiteiten konden uitbreiden, aan research doen, patenten neerleggen en contracten afsluiten. Nooit tevoren was een dergelijke economische macht in zo weinig handen geconcentreerd geweest. Toen het moederland in 1949 opnieuw de status van soevereine natie verkreeg, werden ook de Duitse banken en de lokale industrie in het kartel betrokken.

In 1955 kon men François Genoud terugvinden in Cairo en Algiers, waar hij via de firma Arabo-Afrika anti-Joodse propaganda verspreidde en het voortouw nam bij de promotie van het Pan-Arabisch gedachtegoed. Daarbij bleef hij voortdurend in verbinding met de *accidental German*, collega-bankier Hjalmar Schacht. Het hoefde dan ook geen verbazing te wekken dat het klikte tussen Genoud en de Moslimbroederschap. Deze sloot zich na de oorlog aan bij de Pan-Arabisch beweging en mengde zich met extremistische slogans over sharia en zelfmoordmartelaren in de Egyptische politiek. Tot hun nieuwe vijanden behoorden nu de communisten, het Westen, de Britse kolonisten, de zionisten en de Suez Land Company! Genoud, een getalenteerd redenaar die urenlang met tranen in de ogen over zijn geliefde Führer kon spreken, maakte zich nuttig als adviseur en bankier van de Arabische zaak, was een bewonderaar van de Egyptische president Gamal Nasser en gaf de indruk de Franse natie te haten, hoewel hij regelmatig naar Parijs reisde, waar hij eigenaardig genoeg steeds met open armen werd ontvangen. President Nassers voorkeur voor ex-naziadviseurs was voor niemand een geheim. Na de geslaagde coup tegen koning Farouk in juli 1952 riep Nasser de hulp in van de ex-Wehrmacht-generaal Wilhelm Fahrmbacher en zijn assistent ex-majoor paracommando Gerhard Mertins. Mertins, goede vriend van generaal Otto Skorzeny, had na de oorlog zonder problemen emplooi gevonden bij Volkswagen en zou later als zakenpartner van Herbert Quandt, eng gelieerd aan Magda Quandt-Goebbels, een aardige stuiver verdienen als verkoper van Mercedeslimousines aan Saudi-Arabië. Nasser gaf de gedecoreerde oorlogshelden opdracht te zorgen voor de efficiënte organisatie van de Egyptische strijdkrachten en van de nieuwe inlichtingendienst. Voor Mertins

zou dit de deur openen naar de internationale wapenhandel en lucratieve deals met de CIA en de Duitse geheime dienst BND.

Ook de Marokkaanse, Tunesische en Algerijnse bevrijdingsbewegingen konden rekenen op de financiële steun van Genoud. Toen Algerije in 1962 onafhankelijk werd van Frankrijk, werd in Algiers in triomf de Banque du Peuple Arabe geopend, met aan het hoofd François Genoud en zijn vriend Hjalmar Schacht.

Uiteindelijk werd de Broederschap in Egypte verboden. De leider van het eerste uur, Al-Banna, werd in Cairo vermoord. Met Genouds hulp werd een nieuwe basis gevonden in Saudi-Arabië, waar de groep perfecte aansluiting vond bij de extreme wahabitische moslims, die een meerderheid vormden in hun thuisland en voor wie de corrupte en perverse heerschappij van de familie Saud een doorn in het oog was. Een van hen zou later de voorpagina's van de wereldpers halen: Osama Bin Laden.

Als sympathisant van de Broederschap en vriend van Genoud verscheen ook een familielid van de grootmoefiti op het toneel: Rahman Abdul Rauf Arafat El-Kudwa Al-Husseini, ook wel Yasser Arafat genoemd.

Toen in 1979 de VS-ambassade in Teheran werd ingenomen door zogenaamde Iraanse 'studenten', werden er initieel 65 VS-burgers gegijzeld. In die tijd stonden Yasser Arafat en zijn Palestijnse Bevrijdingsorganisatie PLO nog op de lijst van gevaarlijke terroristen. Het was bekend dat de PLO gefinancierd werd door enkele Arabische staten, die het net als Arafat op de Israëliische staat gemunt hadden. Verschillende aanslagen op Joodse en Israëliische doelwitten werden door de PLO opgeëist. Maar de ambities van Arafat gingen verder; uiteindelijk wilde hij bereiken dat de internationale gemeenschap hemzelf en zijn PLO als de officiële woordvoerders van Palestina en de Palestijnse zaak zou erkennen. Om dat te bereiken moest Arafat er eerst in slagen de Amerikaanse regering te overtuigen. Zijn plan was dus vrij eenvoudig: ervoor zorgen dat de Amerikaanse gijzelaars in Teheran vrijkwamen, in ruil voor de officiële erkenning door de VS. Arafat bood zich in Teheran aan als onderhandelaar, maar hij kreeg slechts dertien van de vijfenzestig gijzelaars vrij. De Iraniërs hielden voet bij stuk en lieten zich de kaas niet van het brood stelen. Toch bleek later dat deze episode van groot belang was geweest voor de PLO. Het verkiezingssteam van Ronald Reagan nam in de loop van het verkiezingsjaar 1980 namelijk contact op met Yasser Arafat, in een poging de onder-

handelingen van president Carter te doen mislukken en de gijzelaars in Iraanse gevangenschap te houden tot na de verkiezingen. De leden van het Reaganteam wisten dat Arafat een grote invloed had in Teheran. De PLO had immers duizenden strijders voor de Iraanse Jihad en Hezbollah opgeleid in Zuid-Libanon. Dit betekende dat Yasser Arafat op de hoogte was van de Amerikaanse wapendeal met Iran in 1980. Het betekende ook dat de VS-regering onderhandeld had met wereldwijd gezochte terroristen! Bovendien bleek dat Arafat de gesprekken met de Amerikanen op band had opgenomen.

Uiteindelijk zou Arafat zijn slag thuishalen in 1988, een verkiezingsjaar in de VS. Arafats verklaringen hadden ervoor kunnen zorgen dat de Republikeinse kandidaat en vicepresident George Bush sr. de verkiezingen verloor. Maar Arafat zweeg. In 1988 werd de PLO dus erkend door de VS-regering. De bende 'moordzuchtige terroristen' werd de officiële diplomatieke spreekbuis van Palestina. In ruil moest de PLO het bestaansrecht van aartsvijand Israël erkennen. Arafat gaf toe en predikte plots vrede met Israël, wat hem voor veel van zijn PLO-strijders tot een verrader maakte. Extremistische groepen, zoals de PFLP van George Habash, scheurden zich af van de PLO en zetten hun gewapende strijd tegen de vijand Zion alleen voort. De hele affaire had Arafat persoonlijk in elk geval geen windeieren gelegd; bij zijn overlijden in november 2004 bleek dat hij voor bijna één miljard dollar tegoeden bezat bij Egyptische banken. Zijn echtgenote kreeg maandelijks 100.000 dollar 'zakgeld' en genoot met volle teugen van het leven in de lichtstad Parijs.

Na het 'succes' van de gijzelingsoperatie in 1979 was Iran vast van plan de druk op de ketel te houden. De VS-wapenleveringen moesten blijven doorgaan. De oorlog met Irak was immers in volle gang. In maart 1984 kreeg de regering van Reagan een harde slag te verwerken. Het hoofd van de CIA in Beiroet, William Buckley, werd ontvoerd. Hij was de topexpert voor het Midden-Oosten en had de opdracht gekregen er definitief af te rekenen met de extremistische gijzelnemers. Het draaide wel helemaal anders uit. Hij werd in 1985 door zijn ontvoerders terechtgesteld. In totaal werden er in dat jaar 39 Amerikaanse gijzelaars opgesloten en verborgen in Beiroet. Achter de operatie vermoedde men onder andere Iraanse extremisten en de alomtegenwoordige PLO en haar splintergroepen.